

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 33 เทศกาลธรรมดา ปี A

(วันที่ 19 พฤศจิกายน ค.ศ. 2017)

พี่น้องที่รัก วันนี้เป็นวันอาทิตย์รองสุดท้ายในปีพิธีกรรมของพระศาสนจักรของเรา ในวันอาทิตย์หน้าเราจะทำการสมโภชพระเยซูเจ้า กษัตริย์แห่งสากลจักรวาล วันนี้พระศาสนจักรเตือนเราว่าเราไม่เพียงอยู่ในช่วงสุดท้ายของปีพิธีกรรมเท่านั้น แต่อยู่ในช่วงสุดท้ายของกาลเวลาอีกด้วย ดังนั้น เราต้องเตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ เรื่องราวของหญิงสาวสิบคนที่รอคอยการมาถึงของเจ้าบ่าวในวันอาทิตย์ที่ผ่านมาชี้ให้เห็นว่าเราต้องพร้อมอยู่เสมอสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งสุดท้ายของพระคริสตเจ้าเพราะเราไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จมาเวลาใด บทอ่านในวันนี้เสนอแนะแนวทางว่าเราควรเตรียมตัวให้พร้อมอย่างไร?

ในบทอ่านที่หนึ่งผู้เขียนหนังสือสุภาษิตเสนอแนะว่าเราควรจะขยันขันแข็งเหมือนภรรยาที่ชื่อสัตย์ ภรรยาที่ดียอดเยี่ยม ค่าของเธอั้นล้ำค่ากว่ามุกดา เธอไม่เพียงขยันทำงานสำหรับครอบครัว แต่ยังยื่นมือช่วยเหลือคนยากจนและเอื้อเฟื้อคนเข็ญใจอีกด้วย ค่าของเธอไม่อยู่ที่เสน่ห์หรือความงามของเธอ แต่อยู่ที่ความยำเกรงพระเจ้า กล่าวคือ การกระทำในสิ่งที่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์

ในบทอ่านที่สองนักบุญเปาโลเตือนชาวเธสะโลนิกาและเราด้วยว่าวันของพระเจ้าจะมาถึงเหมือนขโมยตอนกลางคืน ช่วงเวลาที่เราไม่ได้คาดคิดและไม่พร้อม **“เรามีได้อยู่ฝ่ายราตรีกาลหรือความมืด ดังนั้น เราอย่าหลับไหลเหมือนคนอื่น จงตื่นอยู่เสมอและจงรู้จักประมาณตน ”** (1 ธส5:5-6) เพื่อความพร้อมของตัวเราเอง เราต้องตื่นตัวอยู่เสมอ

ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าตรัสอุปมาเพื่อชี้ให้เราเห็นว่าการเตรียมพร้อมที่ดีที่สุดคือ การใช้พระพรที่พระเจ้าประทานให้เราแต่ละคนอย่างเต็มที่และอย่างรับผิดชอบเพื่อประโยชน์สุขของเพื่อนพี่น้องทุกคน พระองค์ทรงเล่าว่ามีบุรุษผู้หนึ่งจะออกเดินทางไกล จึงเรียกคนใช้มามอบทรัพย์สมบัติให้ ตามความสามารถของแต่ละคน จะเห็นได้ว่าคนใช้เหล่านั้นไม่แข่งขันซึ่งกันและกัน แต่แข่งขันกับตัวเองมากกว่า สองคนแรก ซึ่งได้รับห้าและสองตะลันต์ตามลำดับ นำเงินที่ได้รับไปลงทุนและได้กำไรสองเท่า ส่วนคนที่สาม ซึ่งได้รับน้อยที่สุดเพียงหนึ่งตะลันต์ ขุดหลุมและซ่อนเงินของนายไว้ หลังจากนั้นอีกนาน นายกลับมาและเรียกคนใช้แต่ละคนไปพบ เขาพึงพอใจมากกับคนใช้สองคนแรกที่น่าเงินไปลงทุนและได้กำไรถึงสองเท่า การกระทำของพวกเขาแสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์และความกล้าหาญที่จะเสี่ยงแม้กับสิ่งเล็กน้อย อย่างที่เราทราบดี การลงทุนย่อมมีทั้งความสำเร็จและล้มเหลว ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงสมควรที่ได้รับการมอบหมายให้ดูแลสิ่งที่ใหญ่โต พวกเขาสามารถเข้าไปร่วมยินดีกับนายของตนในพระอาณาจักรของพระเจ้า เมื่อคนใช้คนที่สามเข้ามาและมอบเงินหนึ่งตะลันต์คืนให้แก่ นาย พร้อมกับรายงานว่า **“นายขอรับ ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเป็นคนเข้มงวด เก็บเกี่ยวในที่ที่ท่านไม่ได้หว่าน เก็บรวบรวมใน**

ที่ที่ท่านไม่ได้โปรย ข้าพเจ้ามีความกลัว จึงนำเงินของท่านไปฝังดินซ่อนไว้ นี่คือเงินของท่าน ”

(มธ25:24-25) นายโกรธมาก เพราะอย่างน้อยที่สุด คนใช้คนนั้นน่าจะนำเงินไปฝากธนาคารไว้เพื่อจะได้ ดอกเบี้ย แต่กลับนำเงินไปฝังดินซ่อนไว้ซึ่งไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรเลย สิ่งนี้ทำให้เรานึกถึงคำพูดของ พระเยซูเจ้าที่ว่ากิ้งก้านใดที่ไม่เกิดผล สมควรที่จะตัดทิ้งและโยนลงในกองไฟ

พอคิดอย่างน้อยมีสี่ประเด็นสำคัญที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการบอกกับเราโดยผ่านอุปมาเรื่องนี้ ประการแรกพระเจ้าประทานพระพรให้เราแต่ละคนแตกต่างกัน แนนอน เราแต่ละคนมักจะมี ความ โน้มเอียงที่จะเปรียบเทียบตัวเราเองกับคนอื่น แต่เราต้องไม่ลืมว่าจำนวนและคุณภาพไม่ใช่เรื่องสำคัญ สิ่งที่สำคัญคือ เราต้องใช้พระพรที่ได้รับนั้นให้เกิดประโยชน์แก่สังคมที่เราอาศัยอยู่ให้มากที่สุดเท่าที่เรา จะทำได้ ประการที่สอง งานที่เราได้รับหมายนั้นไม่มีวันหมด เมื่อคนใช้สองคนแรกบอกกับนายว่า พวกเขาทำกำไรได้สองเท่า นายไม่ได้บอกพวกเขาให้กลับไปและพักผ่อนตามสบาย เนื่องจากพวกเขา เป็นคนที่ซื่อสัตย์ พวกเขาสมควรที่จะรับผิดชอบสิ่งใหญ่โตมากยิ่งขึ้น “เพราะผู้ที่มีมาก จะได้รับมาก ขึ้น และเขาจะมีเหลือเฟือ ” (มธ25:29) ประการที่สาม คนที่จะถูกทำโทษคือคนที่ไม่ทำอะไรเลย คนใช้ที่ได้รับเงินหนึ่งตะลันต์ เขาไม่ได้ทำให้เงินของนายสูญหายไปไหน เพียงแต่เขาไม่ได้ทำอะไรกับมัน ถ้าเขาได้พยายามและล้มเหลว เขาคงจะได้รับการเห็นใจและได้รับการอภัยจากนายของเขา แต่เขาไม่ ยอมเสี่ยงทำอะไรเพื่อประโยชน์ของคนอื่นเลย สิ่งนี้ชี้ให้เราเห็นด้วยว่า ไม่เพียงแต่คนที่กระทำชั่วเท่านั้น ที่ต้องได้รับโทษ แต่คนที่ไม่ยอมทำความดีอะไรเลยสมควรได้รับโทษเช่นเดียวกัน เพื่อเราจะสามารถเข้า เมืองสวรรค์ได้ การไม่ทำชั่วอย่างเดียวยังถือว่าไม่เพียงพอ เราต้องทำความดีเพื่อส่วนรวมด้วย ประการ สุดท้าย “ผู้ที่มีมาก จะได้รับมากขึ้น แต่ผู้ที่มีน้อย สิ่งเล็กน้อยที่เขามีก็น่าจะถูกริบไปด้วย ” (มธ25:29) คำพูดนี้ฟังดูผิวเผินเหมือนจะไม่ยุติธรรม เหมือนกับการปล้นคนจนเพื่อไปจ่ายคนรวย แต่สิ่งที่พระเยซู เจ้าทรงต้องการบอกในที่นี้คือ ผู้ที่แบ่งปันความสามารถที่ตัวเองได้รับด้วยใจโอบอ้อมอารี จะพบว่าตัวเอง มีความสามารถเพิ่มขึ้น ตรงกันข้ามผู้ที่เก็บมันไว้ด้วยกลัวว่าคนอื่นจะรู้และเก่งเท่าตัวเอง ไม่ยอม แสดงออก นานวันเข้าความสามารถนั้นก็หายไปใน เพราะไม่ได้ใช้ ผู้ที่รักษาชีวิตตัวเองไว้ จะสูญเสีย ชีวิตนั้น แต่ผู้ที่แบ่งปันสิ่งที่ตัวเองมีกับคนอื่น จะพบว่ายิ่งให้ยิ่งมีมากขึ้น นี่เป็นกฎแห่งพระวรสารและเป็น กฎแห่งชีวิตของเราแต่ละคนด้วย

พี่น้องที่รัก วันนี้เป็นโอกาสดีที่เราจะได้พิจารณาไตร่ตรองถึงพระพรที่พระเจ้าประทานให้แก่เรา แต่ละคนซึ่งแตกต่างกัน พระพรต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ได้มีไว้เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวของเราเองเท่านั้น แต่มี ไว้เพื่อประโยชน์สุขของเพื่อนพี่น้องทุกคน เราเคยถามตัวเองใหม่ว่าเราได้ใช้สิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่ เราอย่างเต็มที่แล้วหรือยัง ? ถ้าวันนี้เราต้องพบกับพระเยซูเจ้าและพระองค์ถามเราว่าท่านใช้ความรู้ ความสามารถ ทรัพย์สินเงินทองที่เราให้ท่านอย่างไร ? มีใครบ้างที่ได้รับประโยชน์จากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ? และพวกเขาได้รับอย่างไร ? เรามีคำตอบสำหรับพระองค์แล้วหรือยัง ? และถ้าเรายังไม่มี เรารู้ใหม่ว่าเรา ควรจะทำอย่างไร?ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน